

Та въ Софиѣ да идемъ,
 Чавдаръ да си избавимъ
 Отъ тежки-тѣ, бре, обкови.
 Аянъ Чавдара измамилъ,
 Та го като агне свързалъ".
 Станжли, до градъ отишле,
 Градски врата затворени.
 Лалю дружинѣ думаше:
 „Бучѣте харбии въ стѣнѣ-тѣ,
 Та отвжтри минувайте;
 Кога вжтри си влѣземе,

Първо аянинъ да заколемъ".
 Дружина такъ и сторили:
 Първо аянинъ заклали,
 Та си Чавдара пуснали,
 Чавдара и момци-тѣ му.
 Чавдаръ си Лалю думаше:
 „Лалю-ле, младъ байрактаринъ!
 Халалъ да ти ъе, Лалчѣ-ле,
 Вуйчѣво-то ти войводство,
 Съ триста млади юнаци,
 Че ма ти отъ смъртъ избави".

2. София въ надвечерието на Кримската война

Въ писмо отъ 9. VI. 1854 г., Москва, Сава Филаретовъ рисува на М. П. Погодинъ настроеніята на софийнци по следния начинъ (Письма къ М. П. Погодину изъ Славянскихъ земель (1835—1861). Съ предисловіемъ и примѣчаніями Нила Попова, Москва, 1879, с. 730):

Болгаре, прѣхавшіе тудѣ изъ Софіи, которые, описывая всѣ жестокости и неистовства, которымъ подвержены теперь Болгаре тамъ, въ западной Болгаріи, всѣ до одного готовы возстать противъ турокъ. Они ждутъ съ открытыми объятіями своихъ освободителей Русскихъ. Пока они не предпринимали еще ничего такого, которое могло бы обнаружить ихъ замыслы и ограничиваются только внимательнымъ наблюдениемъ всѣхъ сторонъ крѣпости, укрѣпленіи, наблюдають какія у турокъ приготовленія, сколько провіанта и амуниці имѣется... соображаютъ, между собою, какъ они должны взяться за дѣло при первомъ появленіи русскихъ побѣдоносныхъ войновъ.

3. Левски въ София презъ 1871 г.

Левски на гости на софійския губернаторъ.

Ст. Заимовъ (В. Левски дяконътъ, с. 186—187) привежда следната случка изъ живота на Левски:

Дѣдо Генадій ни разказа следния куріозъ на Левски: Софійскиятъ паша далъ въ помѣщеніето на конака голѣмъ пиръ въ честь на голѣмия си синъ, по случай на обрѣзването му (сюннетъ дююну). На сватбата били поканени всевъзможнитѣ (тогава) първенци на София и околността. Отецъ Генадій, като игуменъ на Драгалевския манастиръ, и той билъ поканенъ на сватбата пашовска. Левски въ това време се намиралъ въ манастира; като се научилъ за поканата, нахлулъ върху си дрехитѣ на едного отъ манастирскитѣ слуги и заедно съ дѣда Генадія се свилъ въ конашкия дворъ, въ качеството на манастирски слуга. Отецъ Генадій не се уплашилъ отъ дръзката постѣпка на Левски, но Христо Ковачевъ, Спасъ Тумпаровъ и Димитъръ Димовъ, тогава учители и членове на софійското съзаклатіе, изтрѣпнали, когато забележили, че Левски се разхожда изъ тѣлпата. Тумпаровъ и Ковачевъ още сж